

De Grootste Depressie Ooit Is Al Begonnen: Een Autopsie van het Westerse Verval

Door Frank , 29 juni 2026

De Grootste Depressie Ooit Is Al Begonnen: Een Autopsie van het Westerse Verval

Mijn hart breekt. Dat is geen metafoor, geen journalistieke overdrijving voor effect. Het is een fysieke, rauwe sensatie die ik voel elke keer dat ik kijk naar de staat van de Verenigde Staten, elke keer dat ik zie hoe Europa zich vrijwillig gedraagt als vazal aan de voeten van een stervend imperium, en elke keer dat ik besef dat de wereld die mijn grootvader kende – een wereld van bouwen, van werken, van eerlijk zweet – is vervangen door een casino van leugens, manipulatie en oorlogsretoriek.

Door [Frank Dumon](#): een getuige van twee werelden

Om te begrijpen hoe diep de rot zit, moet je kijken naar wat er vernietigd is. Mijn vader werd geboren in Detroit. Niet het Detroit van vandaag, een spookstad van leegte en wanhoop, maar het Detroit van het begin van de 20e eeuw, het bruisende hart van industriële macht. Mijn grootvader, Gustaaf Dumon, werkte daar voor Packard Automobile van 1906 tot 1923. In die dagen bouwde Amerika niet alleen auto's; het bouwde de ruggengraat van de mondiale middenklasse. Het was een tijd waarin arbeid waardigheid had. Mijn tante Valentine Dumon was getrouwd met Peter

Corteville, de eigenaar van de *Gazette van Detroit*. Die krant was de stem van de gemeenschap, een verbinding tussen mensen, geen vehikel voor corporate propaganda.

Ik heb die overgang van productie naar parasitisme uit eerste hand meegemaakt. In mijn jeugd liftte ik van Canada naar Mexico, met een joint in mijn mond en de wind in mijn gezicht, zoekend naar de waarheid maar nog te naïef en veel te onwetend om het volledige plaatje te kunnen begrijpen. Ik werkte twaalf uur per dag als lasser/diepzeeduiker op de olie- en gaspijpleiding barges van Brown & Root en McDermott wereldwijd. Ik werkte met "[rednecks](#)", ruwe kerels met aarde onder hun vingernagels en eer in hun hart. 's Avonds, na een dienst van 12 uur op de boorplatforms die je botten deed kraken, speelden we poker. We keken elkaar in de ogen. Er was vertrouwen. Er was een code. Als je woord goed was, was je mannelijk. Als je werk goed was, kreeg je goed betaald.

Vandaag? Die wereld is weg. De "redneck" wordt belachelijk gemaakt door de kustelite, terwijl zijn baan naar Azië is geëxporteerd. De pijpleidingen zijn er nog steeds, maar de winsten gaan niet langer naar de arbeiders of de lokale gemeenschap. Ze gaan naar aandeelhouders in New York en Londen, naar bedrijven als [BlackRock](#), [Vanguard](#) en [State Street](#). Drie bedrijven. Dat is alles.

Zij bezitten ongeveer 88% van de S&P 500. Eén procent van de Amerikanen bezit 54% van de aandelenmarkt. Dit is geen kapitalisme. Dit is feodalisme met smartphones. Dit is, zoals Mussolini het ooit definieerde, fascisme: de totale versmelting van staatsmacht en corporatieve macht.

De Illusie van de Markt en de AI-Bubbel

Kijk naar de markten vandaag. Ze lijken te bloeien. Aandelen stijgen. Maar het is een hallucinatie. Het is marktmanipulatie in zijn zuiverste vorm. Zoals de Amerikaanse trendvoorspeller Gerald Celente stelt: politici zijn "criminal syndicates", en de markten zijn hun witwasoperatie. Toen de angst voor een oorlog met Iran oplaaide, zagen we de markten dalen. Waarom? Omdat "smart money" – de private equity groepen – wist dat de AI-hype een bubbel was die op het punt stond te barsten. AI vaagt softwarebedrijven weg, elimineert banen, creëert geen echte waarde voor het grote publiek en concentreert macht.

Maar toen de oorlogsretoriek escaleerde, sprongen de markten weer omhoog. Oorlog is goed voor zaken. Oorlog leidt af. Oorlog rechtvaardigt noodbudgetten en het printen van geld. Celente wijst erop dat de politieke leiders liegen over militaire capaciteiten en schepenbewegingen om de markten rustig te houden. Het is allemaal theater. En wij, het publiek, kopen de kaartjes.

De koers-winstverhoudingen (P/E ratio's) zijn absurd. We zitten in een bubbel die de Dotcom crash van 2000 doet verbleken. Maar deze keer is het erger. Deze keer is de hele economie gefinancialiseerd. Ze hebben de reële economie – de fabrieken, de vaardigheden, de infrastructuur – uitgehold om China te verrijken. Bill Clinton bracht China in 1999 bij de [WTO](#). We gaven hen onze industrie. We gaven hen onze technologie. In ruil daarvoor kregen we goedkope plastic junk en een enorme berg schulden.

Vandaag is China de leider in elektrische voertuigen, in AI, in infrastructuur. Terwijl wij in Amerika kijken naar een rottend [Amtrak](#) spoorweg systeem – door Celente spottend "Am-crap" genoemd – dat tien uur nodig heeft om van New York naar Montreal te reizen, terwijl de Chinezen hogesnelheidslijnen bouwen die het landschap doorkruisen als slagaders van vooruitgang.

In China gaat bijna 70% van de 18-jarigen naar de universiteit, en ze studeren wetenschap, technologie, engineering en wiskunde. Negen van de tien Top universiteiten zijn Chinees. Hun voorsprong en ambitie is enorm.

En Amerika? Ze studeren ideologische modes, flashy maar meestal nutteloze beroepen, advocaten en financiële "experts", handelsingenieurs die geen barst van de wereld begrijpen, terwijl ze zichzelf opzadelen met onbetaalbare studieschulden. Het resultaat? Een generatie intellectueel ongewapend sukkelaars en financieel geketend aan alles. Net zoals de Europeanen maar daar is het onderwijs, of wat daarvoor doorgaat, gesubsidieerd. Het grootste deel van hun "leerkrachten" en "professoren" mogen opnieuw naar school. Praatjesmakers die intellectueel lui zijn maar zich voordoen als "Experts" terwijl het lege dozen zijn. Zo vullen ze de gecensureerde en gemanipuleerde Westerse media met hun holle argumenten. Er zijn natuurlijk uitzonderingen in het onderwijs maar het dictatoriale zuilensysteem is nefast voor hun creativiteit en de broodnodige vernieuwing.

Gen Z: De Revolutie van de Wanhopigen

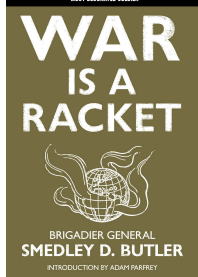
En dit brengt ons bij Generatie Z. Kijk naar wat er gebeurt in Nepal, in India, in de steden van Amerika. Jongeren gaan de straat op. Niet omdat ze "woke" zijn, maar omdat ze boos zijn. Ze hebben geen toekomst. Toen ik opgroeide, kon je met een middelbare school diploma een huis kopen, met een auto rijden en een gezin

stichten. Je kon slager, loodgieter, bakker etc. worden. Je kon middenklasse worden door hard te werken. Vandaag? Die winkels zijn weg, vervangen door Walmart en Amazon. De enige banen die overblijven zijn servicegericht, onzeker en slecht betaald. We zijn kampioen in [Flexi jobs](#): het symbool van complete sociale erosie. Een briljante jonge tech-neef van een vriend heeft meer dan duizend sollicitaties ingediend. Eén interview. Geen aanbod. Wat doe je dan? Wat doe je wanneer je het systeem hebt gevolgd, je best hebt gedaan, en het systeem je uitspuugt?

Gen Z heeft niets te verliezen. En dat maakt hen gevaarlijk voor de elite. De miljardairs – Bezos, Musk, Gates – kijken op hen neer. Celente zegt het treffend: kijk naar de foto van mijn ouders uit 1934, midden in de Grote Depressie. Ze stralen waardigheid uit. Kijk naar de miljardairs van vandaag. Ze zien eruit als "crap". Ze zijn pathetisch, narcistisch en losgekoppeld van de menselijkheid. Ze vluchten naar bunkers in Nieuw-Zeeland, wetende dat als het systeem instort, hun geld waardeloos zal zijn. Maar ze kunnen het niet stoppen. Ze zijn verslaafd aan macht. Deze woede van Gen Z is noch links noch rechts. Het is een existentiële schreeuw. Het is "[Off with their heads 2.0](#)".

En de elite, in hun ivoren torens in Davos en Washington, begrijpt het niet. Ze denken dat ze het kunnen kopen met slogans en diversiteitsquota en [LGBTQ](#) geleuter. Maar je kunt niet leven van quota. Je kunt geen huur betalen met inclusieve taal.

Oorlog als Afleiding: De Raket van de Dood

Waarom gaat het Westen dan door met de oorlog? Waarom escaleert de

situatie in Oekraïne, waarom zijn er dreigementen tegen Iran? Omdat oorlog de enige industrie is die nog groeit. [Smedley Butler](#), een generaal van het Marinierskorps, noemde het een eeuw geleden al: "Oorlog is een racket." Het is het oudste, meest winstgevende en meest vicieuze racket ter wereld. Winst in dollars, verlies in levens. De VS heeft sinds 1945 geen enkele grote oorlog gewonnen. Vietnam? Een complete ramp. Irak? Een chaos. Afghanistan? Een vernedering. En toch gaan ze door. Waarom? Omdat het Militair Industriële Complex, waar Eisenhower voor waarschuwde, het nationale genie berooft, het zweet van de arbeider steelt en de toekomst van de kinderen verkoopt.

Kijk naar Oekraïne. Europa stuurt miljarden naar een oorlog die het niet kan winnen, ten koste van zijn eigen economie. De Duitse industrie, ooit de motor van Europa, wordt ontmanteld door dure energie en sancties. En waarom? Om de Amerikaanse hegemonie te prolongeren? Om de wapenfabrikanten te verrijken? Het is waanzin.

En Iran. De spanningen lopen op. Israël, onder Netanyahu, probeert de oorlog te escaleren om zijn eigen politieke overleving te verzekeren. Zijn zoon zit veilig in Miami, terwijl jonge mannen sterven. De VS dreigt met interventie, maar heeft geen munitie. De magazijnen zijn leeg. De schepen zijn oud. De piloten zijn moe. Als er een oorlog uitbreekt met Iran, zal het geen snelle overwinning zijn. Het zal een regionaal inferno worden. En met de betrokkenheid van Rusland en China kan het gemakkelijk escaleren naar Wereldoorlog III.

Celente waarschuwt: de Russen zijn furieus. Ze voelen zich ingesloten. Ze herinneren zich Napoleon. Ze herinneren zich Hitler. Ze zullen niet toegeven. En het Westen, verblind door arrogantie, duwt hen verder in een hoek. We dansen op de rand van de nucleaire afgrond, en de DJ is een stel corrupte politici die hopen dat de muziek nooit stopt.

De Dood van de Dollar en de Opkomst van het Zuiden

Terwijl we ons voorbereiden op oorlog, sterft onze economische basis: de dollar. De VS gebruikt de dollar als wapen door sancties op te leggen aan iedereen die het wenst. Maar het gevolg is dat de rest van de wereld – de BRICS-landen, het Globale Zuiden – zich afkeert van de dollar. Ze zoeken alternatieven. Goud. Yuan. Digitale valuta's. Wanneer ik straks naar Vietnam reis neem ik [goudstaafjes](#) van 100 gram mee. Cadeaus voor mijn echte vrienden. Ik kan gemakkelijk afstand nemen van bezit.

De Amerikaanse schuldenlast is niet 40 biljoen dollar. Als je niet-verplichte verplichtingen (Social Security, Medicare) meerekent, is het meer dan 120 biljoen. Dit is onhoudbaar. De Federal Reserve kan niet blijven printen. Elke keer dat ze printen, verliest de dollar aan waarde. Inflatie stijgt. De koopkracht van de gemiddelde persoon daalt. Dit is "stagflatie" op steroïden, of zoals Celente het noemt: "dragflation". In Europa idem.

De westerse economie wordt verder afgebroken, terwijl de prijzen exploderen.

En wat doet de EU? Blindelings volgen. In plaats van onafhankelijkheid te zoeken, kiest Europa voor vazalschap. Macron, Scholz, Starmer, Bart De Wever zijn marionetten. Hun goedkeuringscijfers dalen naar historische dieptepunten. Ze regeren voor de 20%, niet voor de 80%. En de 80% begint het te beseffen. Maar de Vlamingen zijn slachtoffer van hun russofobie en moslimfobie. Leve het Vlaams Belang - nog grotere idioten vinden is niet mogelijk.

Wat Kan Er Gedaan Worden? De Roep om een Renaissance

Eerst: word fysiek, emotioneel en spiritueel sterk. Het systeem wil je zwak, afhankelijk en bang. Breek die ketens. Leer een vak. Niet een digitale vaardigheid die AI kan vervangen, maar een echt vak. Timmerman, elektricien, loodgieter, landbouwer. Mensen zullen altijd huizen, water en voedsel nodig hebben. Het "vak" is de nieuwe vrijheid.

Ten tweede: verenig je. Gen Z doet dit al via sociale media, maar het moet vertaald worden naar echte actie. De elite zijn meesters in verdeel-en-heers. Links tegen rechts, wit tegen zwart, jong tegen oud. Breek dat. De vijand is niet je buurman. De vijand is het systeem dat jullie allebei droog zuigt.

Ten derde: eis de terugkeer van antitrustwetgeving. Breek de monopolies op. BlackRock, Amazon, Google – ze zijn te groot. Ze verstikken innovatie en democratie. In de tijd van Teddy Roosevelt werden trusts opgebroken. Het is tijd om dat opnieuw te doen. [Glass-Steagall](#) moet terugkeren. Banken mogen niet gokken met spaargeld.

Een Persoonlijke Reflectie

Mijn hart breekt omdat ik zie wat er verloren is gegaan. Ik heb gewerkt met de "rednecks" op de pijpleiding barges wereldwijd. Ik heb de vrijheid geproefd van het liften door Noord-Amerika in de jaren zeventig. Ik heb gezien hoe Amerika veranderde van een land van bouwers naar een land van speculanten.

Mijn grootvader Gustaaf Dumon werkte bij Packard als matrijzenmaker. Hij bouwde iets tastbaars. Mijn tante Valentine en haar man Peter Corteville verbonden mensen via de pers met "De Gazette van Detroit". Wij, de huidige generatie, hebben die connectie verloren. We zijn vervangen door algoritmen en aandeelhouderswaarden.

Gerald Celente heeft gelijk: we staan niet aan de vooravond van een correctie. We zitten midden in de "Grootste Depressie Ooit."

En het ergste? De meesten van jullie merken het nog niet eens, omdat de symptomen worden onderdrukt door een kunstmatige ademhaling van geld bijdrukken en propaganda. Maar de patiënt is dood. Laten we beginnen met de autopsie.

De oplossing ligt niet in meer van hetzelfde. Het ligt in een wedergeboorte van cultuur, ambacht en gemeenschap. Zoals de Medici's in Italië na de Zwarte Dood, moeten wij een nieuwe focus vinden op kwaliteit, schoonheid en menselijke waardigheid. We moeten terug naar de essentie van wat het betekent om mens te zijn, om te werken, om te bouwen. De miljardairs in hun bunkers in Nieuw-Zeeland weten dat hun geld waardeloos zal zijn als de samenleving instort. Maar de maniakken kunnen het niet stoppen. Alleen wij kunnen dat. Door sterk te worden. Door verenigd te zijn. **Door te eisen dat het systeem dient, in plaats van heerst.**

Het is tijd om de "[Occupied Peace](#)" beweging van Celente serieus te nemen. Niet als een politiek standpunt, maar als een existentiële noodzaak. Vrede is niet alleen de afwezigheid van oorlog; het is de aanwezigheid van rechtvaardigheid, welvaart en menselijke waardigheid. Laten we stoppen met kijken naar de tv-schermen met de elites en het oeverloos gezwam. Laten we kijken naar elkaar. Laten we leren van het verleden, van mijn grootvader die auto's bouwde, van mijn nonkels en tantes die Amerika groot maakten, van de rednecks die op het land werkten. Zij begrepen dat waarde komt van werk, niet van speculatie. De grootste depressie is al begonnen. Maar de grootste renaissance kan ook beginnen. Als wij het willen. Als wij durven. Als wij stoppen met bang zijn en beginnen met bouwen.

Addendum - Ontwaken uit de Westerse Bubbel - Een Terugkeer naar de Hartslag van Hanoi

Terwijl het Westen zich steeds dieper in zijn eigen financiële en ideologische illusies hult, is er een wereld die gewoon doorgaat met bouwen, leven en ademen. De westerse mens leeft in een bubbel. Een bubbel van fiat-geld, van eindeloze schulden, van een cultuur die zichzelf opeet in identiteitspolitiek en geopolitieke arrogantie. Ze zijn de realiteit kwijtgeraakt. Maar de realiteit bestaat nog, en die vind je niet in de ivoren torens van Davos of de verlaten fabrieksvloeren van de Amerikaanse Rustbelt of in Europa. Je vindt haar in Zuidoost-Azië.

Voor mij is dit geen abstracte sociologische observatie; het is een diepe, persoonlijke waarheid. Tussen 1982 en 1988 werkte ik in Vietnam, tijdens het renoveren van de Pasteur Instituten en te midden in de opbouw van de spinnerij in Hanoi. Ik ken de geur van het katoenstof, de tropische hitte, maar bovenal de ongeëvenaarde veerkracht en waardigheid van de Vietnamese arbeider. Ik heb daar gezien wat het betekent om met blote handen en een onbuigzame geest een toekomst op te bouwen, ver weg van de cynische financiële spelletjes die het Westen nu ten gronde richten. Mijn hart klopt al sneller bij de gedachte aan de vrienden die ik zal terugzien en de straten die ik opnieuw zal bewandelen. De [pho](#) die ik nu al kan proeven.

Het is dan ook met een hart vol verwachting dat ik mijn koffers pak. Op 15 oktober stap ik opnieuw op het vliegtuig van [Vietnam Airlines](#) voor voor de verbinding tussen Brussel/Amsterdam/Hanoi. Ik heb er een afspraak met de airhostess die me in februari zo geholpen heeft toen mijn rug blokkeerde in Laos [Luang Prabang](#) en heb een mooie kamer geboekt in het Mercure Hanoi La Gare, gelegen aan de beroemde [Ly Thuong Kiet Street](#) in de Franse Wijk, pal tegenover het treinstation van Hanoi. Het is de perfecte uitvalsbasis, niet alleen voor treintochten naar de mistige bergen van Sapa of het wondermooie landschap van [Ninh Binh](#), maar vooral als observatiepost voor het echte leven. Een persoonlijke gids/tolk zal me altijd begeleiden. In de jaren 80 betaalde ik er mijn hotelverblijven in de toen waardeloze [Dong](#)'s. Nu kost een comfortabele 5 sterren kamer minstens 100 € per dag. Het is hun van harte gegund.

Ik zal er minstens een maand verblijven. En ik ga er niet als een blinde toerist heen. Ik ga er om te luisteren. Ik zal gesprekken voeren en interviews afnemen met zowel de ouderen die de littekens van de geschiedenis dragen, als met de jongeren die met een ongekende energie de nieuwe Aziatische eeuw vormgeven. Wat een contrast met het Westen! In tegenstelling tot de wanhopige, werkloze en gedesillusioneerde Westerse 'Gen Z', zie ik in de Vietnamese jeugd een generatie die nog weet wat ambitie, familie, respect voor ouderen en tastbare vooruitgang betekenen. Zij bouwen aan de toekomst; het Westen is slechts bezig met het beheren van zijn eigen ondergang.

De Europese leiders kijken toe hoe hun industrie wordt ontmanteld en hun bevolking in armoede vervalt, gevangen in een geopolitiek vazalschap dat elke historische logica tart. Ze hebben geen oog voor de verschuivende machtsverhoudingen in de wereld. Maar in Zuidoost-Azië voelt men die verschuiving haarfijn aan. Hier wordt niet gepraat over deformatie; hier wordt gewerkt.

Het Westen voert een autopsie uit op zijn eigen verval, gevangen in de "Grootste Depressie Ooit". Maar in de straten van Hanoi, tussen de stromen scooters en de geur van pho en jasmijn, klopt het hart van een regio die de toekomst omarmt in plaats van hem te vrezen. De westerse bubbel zal barsten, zoals alle bubbels dat uiteindelijk doen. Maar de grond onder de voeten in Zuidoost-Azië is van steen, van aarde, en van menselijke verbondenheid. Daar, aan de oever van de Rode Rivier, zal ik de realiteit weer inademen. Daarna kan ik vredig sterven maar ik ben niet gehaast.

Dit artikel is gebaseerd op de inzichten van Gerald Celente zoals uiteengezet in zijn interview "[The Greatest Depression EVER Has Already Started](#)", gecombineerd met persoonlijke ervaringen en historische context. Het doel is om een constructieve dialoog te starten over economische duurzaamheid, culturele hernieuwing en maatschappelijke veerkracht. Daarom ook heb ik op 23 april 2026 mijn website online gebracht.